

thdeligt Publikum til deres Scener, medens Forholdet derimod for det kongelige Theater bliver det, at det bliver saa meget vanskeliggere for det at faae saadanne enkelte udmærkede Kræfter, særlig i Operaen til at optræde. Endelig vinde Privattheatrene det, at de strax ville faae udleverede en formentlig ikke saa ganske ringe Del af det kgl. Theaters hidtilværende Repertoire, Stykker, som det kgl. Theater ganske vist i Debliffet ikke lægger Bægt paa at bevare for sig, men hvis Obergivelse til Privattheatrene dog for disse have en sikkert ikke ringe Betydning. Jeg tror saaledes, at der er givet Privattheatrene saa bethdelige Beneficer ved denne Lov, at det allerede i og for sig efter min Formening nok kan veie op imod den Indrømmelse, som gjøres ved det Forslag, hvorefter der nu foreligger en ændret Affattelse fra det ærede Udvalg, en Affattelse, som jeg er enig med Ordføreren i, at finde fuldt betryggende forsaavidt. Derimod er jeg vedblivende af den Formening, og den er ikke bleven afkræftet ved, hvad der er anført fra den modsatte Side, ogsaa fra den høitærede Minister, at det er af største Betydning for det kgl. Theater at kunne bevare det klassiff-nationale Repertoire, og jeg er ligeledes sikker paa, at det vil vise sig, at den Betingelse, der er sat herfor, er aldeles utilstrækkelig til at naae Formaalet. Det har for mig den allerstørste Betydning, at Theatret virkelig kan fuldt ud bevare hele dette Repertoire og ikke blot det; thi det maa ogsaa have sig Die, men ved Siden deraf ogsaa adskilligt Andet af det Repertoire, som ikke falder ind under denne bestemte Kategorie. Thi i samme Grad som disse Stykker kunne gaa over til de private Theatre, vil det blive let for disse at friste det kgl. Theaters mest fremragende Skuespillere til at forlade Theatret, og selv om det kun sker for en eller for flere Sæsoner, vil det berede det kongelige Theater uhyre Vanskeligheder og medføre store finantfielle Tab. Men jeg kan ikke se, at den i § 2 opstillede Betingelse giver nogen virkelig Sikkerhed for, at det vil lykkes det kongelige Theater at bevare, hvad der formentlig bør bevares for det. Jeg er ganske sikker paa, at det meget hurtigt vil vise sig, at disse 10 Aar ville vise sig som et rent ud sagt temmelig hullt Sold at bevare Repertoiret i. Aar efter Andet vil saa et saa et andet Stykke slippe igjennem, som det saa ikke vil være muligt for det kongelige Theater at gjenerebtre. Jeg holder vedvarende paa denne Anskuelse, at enten bør de 10 Aar forlanges ikke saa lidt, eller ogsaa bør Affattelsen blive en saadan, at de 10 Aars Frist ikke kommer

til at løbe forud for Opførelsen af hvert enkelt Stykke, og at Forholdet ikke bliver det, som efter Loven, at saasnart det kongelige Theater ikke i 10 Aar har spillet et Stykke, staar det Alle og Enhver frit for at spille det, selv om det kongelige Theater nogle Aar efter gjenoptager Stykket, uden at det siden er spillet af Andre. Jeg tror, der burde i ethvert Tilfælde gives det kgl. Theater Udgang til paa denne Maade at bryde Præsriptionen. Vil man ikke gaa nogen af disse Veie, ser jeg ikke rettere end, at man bliver nødt til paa et andet Punkt at gjøre en Ændring, dersom man vil opretholde det kongelige Theater i den Skikkelse, som det hidtil har haft, og med den Betydning, det nu har, og denne Ændring maa bestaa i at vende tilbage til det tidligere Princip, nemlig til at gjøre de mere brugbare, de mindre udbærlige Skuespillere og Skuespillerinder til kgl. ansatte Skuespillere, hvorved man giver dem en Pensjonsret, som Privattheatrene vanskeligt vilde kunne byde dem. Har man ikke dette Midde til at bevare dem, efter at man har opgivet en Del af det Repertoire, som vistnok mest knyttede dem til det kgl. Theater, frygter jeg for, at vi i længere Tid ville se en betlagelig Tilbagegang ved det kgl. Theater; thi for mit Vedkommende finder jeg mig ikke beroliget ved den Affattelse, som Loven nu har, og selv om jeg ikke skal stemme imod dens videre Fremme, ser jeg mig dog ikke i Stand til at stemme for den.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Dette Forslag, som snart skal afstemmes og sendes over til det andet Thing, betragter jeg fra et helt forskjelligt Synspunkt end det ærede Medlem, som nu havde Ordet. Det er min Overbevisning, at der igjennem denne Lov vil blive givet det kgl. Theater en Mulighed for, naar det selv vil, og naar det vil arbejde med den Iver og den Digtighed, som man maa haabe, der bestandig vil findes saavel ved Theatrets nærmeste Bestyrelse som hos dets Kunstnere, Skuespillerne, vil der blive givet den en Mulighed for at bevare det Væsentlige af det gamle nationale Repertoire. Havde jeg ikke den aldeles sikre Overbevisning, en Overbevisning, som forøvrigt deles af Theatrets nuværende Bestyrelse, vilde jeg jo ikke kunne gaa ind paa Lovforslaget, som det nu foreligger. Det er min Overbevisning, som jeg ndviklede forrige Gang, da jeg havde Ordet her ved 2den Behandling, at gjøre vi Intet nu, ere vi sikre paa een Ting, og det er, at en meget væsentlig Del af det kgl. Theaters